

Chương 3

Lottie

Cả đêm qua tôi không ngủ.

Người ta vẫn thường nói thế, và khi nói thế ý họ là: tôi tỉnh giấc vài lần, uống một cốc trà, rồi trở lại giường. Nhưng tôi không ngủ cả đêm thật đấy. Tôi đếm từng giờ trôi qua.

Đến một giờ sáng, tôi đi đến kết luận Fliss nói sai, vô cùng sai. Đến một rưỡi, tôi đã tìm được chuyến bay tới San Francisco. Đến hai giờ, tôi đã thảo xong bài diễn văn hoàn hảo, yêu thương thấm thiết, trích dẫn đủ từ Shakespeare, Richard Curtis tới Take That. Đến ba giờ, tôi đã tự ghi hình xong bài diễn thuyết của mình (mười một đúp tất cả). Đến bốn giờ, tôi xem lại bài diễn thuyết của mình và nhận ra sự thực kinh hoàng: Fliss nói đúng. Richard sẽ không bao giờ gật đầu. Anh sẽ chỉ phát hoảng mà thôi. Đặc biệt là nếu tôi nói bài đó. Đến năm giờ, tôi đã ăn sạch kem Pralines & Cream trong nhà. Đến sáu giờ tôi đã ăn hết cả Phish Food. Còn lúc này thì tôi ngồi sụp trong cái ghế nhựa, thấy buồn nôn và hồi tiếc kinh khủng. Một phần tí ti trong tôi vẫn còn tự hỏi có phải bỏ lại Richard trong nhà hàng là sai lầm lớn nhất đời mình không. Nếu tôi ở đó, ngậm miệng lại và không bao giờ nhắc đến chữ hôn nhân, liệu mối quan hệ này cuối cùng có thành công? Nhờ phép màu nào đó?

Nhưng phần còn lại trong tôi lý trí hơn. Người ta cứ bảo đàn bà nghe theo trực giác còn đàn ông nghe theo logic, nhưng đây chỉ là mấy lời rác rưởi. Tôi đã học logic ở trường đại học đấy, cảm ơn nhiều. Tôi biết logic là như thế nào. $A = B$, $B = C$, suy ra $A = C$. Mà còn gì logic hơn là cái tam đoạn luận khách quan và súc tích sau đây?

Mệnh đề 1: Richard hoàn toàn không có ý cầu hôn tôi; cái đó anh đã nói không thể rõ hơn.

Mệnh đề 2: Tôi muốn hôn nhân và gắn bó lâu dài, và hy vọng một ngày nào đó sẽ có em bé.

Kết luận: Suy ra số phận tôi không phải là ở bên Richard. Suy ra tôi cần ở bên người khác.

Kết luận khác: Suy ra cắt đứt với anh là quyết định rất chuẩn.

Kết luận thêm nữa: Suy ra tôi cần tìm một người đàn ông khác, nhưng phải là người đàn ông muốn xây dựng cuộc đời với tôi và không nhìn tôi trân trối với

đôi mắt mở lớn ngay khi vừa nghe đến chữ hôn nhân như thể đó là một ý tưởng thật khủng khiếp. Một người hiểu rằng nếu có ai đó ở bên mình suốt ba năm trời, thì rất có thể cô ấy sẽ nghĩ đến chuyện gắn bó và con cái và chó, và... và... cùng nhau trang trí cây thông Noel... và ý tưởng đó thì có gì là xấu? Vì sao chuyện đó lại nhất định phải bị dẹp ra khỏi chương trình nghị sự và không thể nhắc đến chứ? Trong khi ai cũng bảo chúng mình là một cặp đôi hạnh phúc và chúng mình đã vui vẻ biết bao khi ở bên nhau, đến ngay cả mẹ anh cũng bóng gió bảo chúng mình sẽ sống gần họ cơ mà, Richard?

OK, thế này chắc không được gọi là súc tích rồi. Mà cũng chẳng được xem là khách quan.

Tôi nhấp một ngụm cà phê, cố xoa dịu thần kinh. Hãy tạm nói rằng tôi đang rất điềm tĩnh và logic hết cỡ có thể trong hoàn cảnh này, tức là cái hoàn cảnh tôi vừa phải bắt chuyến xe 7 giờ 9 phút tới Birmingham dù chưa chọn mất tí nào và tất cả xe điện ngầm đều đã chạy hết. Và giờ tôi sắp phải thuyết trình về đề tài tuyển dụng trước một trăm sinh viên trong một khán phòng đầy mùi pho mát súp lơ.

Tôi đang ngồi với anh đồng nghiệp Steve, trong “hậu trường” cạnh khán phòng, người đang cúi gập trên cốc cà phê, dáng vẻ cũng nhấp nhòm chẳng kém gì cảm giác trong lòng tôi. Hai chúng tôi rất thường trình bày mấy bài này cùng nhau, Steve và tôi, chúng tôi làm một cặp bài trùng phải nói là ăn ý. Anh ta nói mấy chuyện khoa học, tôi nói mấy chuyện còn lại. Phân công là, anh ta làm cho đám sinh viên phải lác mắt với bộ phận nghiên-cứu-và-phát-triển tân tiến hàng đầu ở chỗ chúng tôi. Còn tôi thì bảo đảm chúng sẽ được chăm lo tử tế và có một chỗ làm hấp dẫn mà không phải phản bội lý tưởng.

“Bánh quy không?” Steve chìa cho tôi một chiếc bánh bourbon sô cô la.

“Thôi khỏi.” Tôi nhún vai. Tôi đã nạp quá nhiều chất béo chuyên hóa và phụ gia thực phẩm vào người rồi.

Có lẽ tôi nên ghi tên vào trại cải tạo cứng cựa nào đấy. Ai cũng bảo việc chạy bộ thay đổi cuộc đời họ và đem lại cho họ cái nhìn mới về cuộc sống. Tôi nên kiếm chôn ần dật nào đó, nơi người ta cả ngày chỉ chạy bộ và uống nước bổ sung khoáng chất. Trong lòng núi. Hay trên sa mạc. Nơi nào đó thật khó nhằn và thách thức vào.

Hoặc làm Người đàn bà sắt. Được.

Tôi thò tay vớ lấy cái BlackBerry định Google *đàn bà sắt trại chạy bộ cứng cựa* thì cô phụ trách phòng hướng nghiệp xuất hiện bên cửa. Trường này chúng tôi chưa đến bao giờ, nên đây là lần đầu tôi gặp Deborah. Nói thật ra, cô ta khá kỳ dị. Tôi chưa gặp ai có vẻ căng thẳng thế này bao giờ.

“Ồn chưa? Khoảng mười phút nữa là bắt đầu nhé. Theo tôi thì nói thật ngắn thôi.” Cô ta lo lắng gật đầu. “Thật ngắn. Hay và ngắn.”

“Chúng tôi sẽ vui lòng tiếp chuyện các sinh viên khi nói xong,” tôi đáp và lôi ra một tập tờ rơi, “Vi sao bạn nên làm ở Hãng dược phẩm Blay?” ra khỏi túi vải.

“Vâng.” Mặt cô ta đảo khắp nơi. “Ồ... như vừa nói đấy, theo tôi thì hãy nói thật hay và ngắn thôi.”

Tôi những muốn quặc lại cô ta, *Chúng tôi đã đi ngàn ấy chặng đường từ tận London về đây vì vụ này mà!* Trời đất ạ. Phần lớn nhân viên hướng nghiệp còn mừng vì chúng tôi chịu trả lời câu hỏi nữa kia.

“Thế cứ theo bài chứ?” tôi hỏi Steve. “Tớ, cậu, băng một, tớ, cậu, băng hai, câu hỏi?” Anh ta gật đầu, tôi đưa đĩa DVD cho Deborah. “Tôi sẽ nhắc cô. Tín hiệu để nhận ra ấy mà.”

DVD tuyển dụng là phần khó đỡ nhất trong bài nói chuyện. Chẳng khác gì một cái MV dựng từ thập kỷ 1980, ánh sáng nhòe nhoẹt, âm nhạc dờ tẹt, đám diễn viên với mớ tóc cắt hồng lúng ta lúng túng giả vờ ngồi họp với nhau. Nhưng dựng cái DVD này tốn cả trăm nghìn bảng, nên chúng tôi buộc phải dùng.

Deborah biến mất đi chuẩn bị đầu đĩa còn tôi ngả người ra sau ghế, cố gắng thư giãn. Nhưng hai tay tôi cứ xoắn vào nhau. Tôi không biết mình bị làm sao nữa. Cái gì cũng như điên. Đời tôi đang đi về đâu? Tôi đang đi đến chỗ nào? Tôi đang làm cái gì đây?

Chuyện này không liên quan đến Richard, tôi phải nói vậy. Hoàn toàn không liên quan. Chỉ là đời tôi thôi. Tôi cần... tôi không biết nữa. Phương hướng mới. Nguồn năng lượng mới.

Có một quyển sách vút trên ghế gần đó, tôi với lấy cầm lên. Tên sách là Nguyên lý đảo ngược: *Bạn sẽ không bao giờ dùng tới chiến lược kinh doanh cũ nữa*, thêm dòng *Đã bán được 10 triệu bản!!* đập ngang bìa.

Tôi chợt cảm thấy phát bực với mình. Sao tôi không chịu đọc thêm sách kinh doanh nữa? Đời tôi đi sai đường là ở đây. Tôi vẫn chưa đủ chú tâm vào sự nghiệp. Tôi lật sách, cố hấp thụ càng nhiều thông tin càng tốt. Có vô khối sơ đồ với các mũi tên chạy về một phía, rồi lật ngược lại chạy về phía ngược lại. Thông điệp đã rõ: hãy đảo chiều mũi tên. Chà, tôi hiểu được chỉ cần hai giây. Chắc tôi có thiên tư mấy vụ này.

Có lẽ tôi nên đọc hết những sách loại đó để thành chuyên gia. Có lẽ tôi nên đi học ở Trường kinh tế Harvard. Thành linh tôi thấy mình trong thư viện, nhờ

đầy đủ các loại nguyên lý kinh doanh. Rồi trở lại Anh nắm một công ty top 100 FTSE. Trong một thế giới tràn đầy ý tưởng và chiến lược. Tư duy tầm cao trí thức.

Tôi vừa đang Google sinh viên nước ngoài Harvard thì Deborah lại xuất hiện.

“Vây, chắc giờ sinh viên đã có mặt đầy đủ rồi,” cô ta nắc lên, nghe như tuyệt vọng.

“À vâng.” Tôi chuyển sự chú ý lại vào cô ta. Lạy trời, có chuyện gì với cô ta thế? Có thể cô ta mới nhận việc. Có thể đây là lần đầu tiên cô ta lo tổ chức hướng nghiệp và vì thế nên mới bồn chồn như vậy.

Tôi tô lại son bóng, cố tránh nhìn đôi mắt vẫn máu của mình. Deborah, trông như muốn tự tử, biến mất sau cánh cửa đôi dẫn lên sân khấu. Tôi nghe giọng cô ta cất cao nhưng không rõ tiếng trên nền lao xao. Vài giây sau một tràng vỗ tay vọng lại, và tôi huých Steve, lúc này vừa cắn ngập răng vào miếng bánh sừng bò. Đúng thói.

“Nào! Đến lượt rồi!”

Khi sải bước ra sân khấu nhỏ nhìn xuống khán giả phía dưới, tôi không thể không dụi mắt nhìn lại.

Làm tuyển dụng cho một công ty khoa học, tôi đã quen nhìn đám sinh viên lê chân vào phòng, tóc chưa gội, râu chưa cạo, mắt thâm quầng thiếu ngủ. Nhưng đám trẻ này thật choáng lộn. Có nguyên một tốp nữ sinh chải chuốt ngồi ngay hàng đầu, mái tóc óng dài, móng tay tía tót, trang điểm ngất trời. Ngồi đằng sau là một lũ nam sinh trông như vận động viên, áo thun căng phồng cơ bắp. Tôi kinh ngạc không nói nổi nữa. Trường này trang bị phòng thí nghiệm kiểu gì vậy? Có cả máy tập chạy ư?

“Trông tuyệt lắm!” tôi thì thầm động viên Deborah. “Điểm tuyệt đối cho phần trình diễn.”

“À... chúng tôi cũng cố dặn các em cố gắng một chút,” cô ta đáp, đỏ dừ mặt, rồi hồi hả đi mất. Tôi liếc sang Steve, lúc này đang trở mắt nhìn đám nữ sinh xinh tươi như không tin nổi vận may của mình.

“Xin chào tất cả các em!” Tôi tiến lên trước sân khấu. “Cảm ơn các em đã đến đây hôm nay. Tên tôi là Lottie Graveney, và tôi có mặt ở đây là để nói với các em về cơ hội nghề nghiệp ở Hãng dược phẩm Blay. Chắc ấn tượng rõ nhất của các em về chúng tôi là những nhãn hiệu nổi tiếng toàn cầu có bán ở các cửa

hàng dược phẩm, từ thuốc giảm đau Placidus cho tới kem bôi trẻ em Sincero. Nhưng sự nghiệp của các bạn tại hãng dược phẩm của chúng tôi còn hơn thế...”

“Đây là một công việc cực kỳ phấn khích.” Steve gần như xô tôi sang bên. “Phải, các em sẽ gặp thách thức, nhưng cũng sẽ bị mê hoặc. Chúng tôi đang đứng ở ngay tuyến đầu những nghiên cứu mang tính tiên phong, và chúng tôi muốn các em có mặt trong ngày hội khoa học tung bùng của chúng tôi.”

Tôi quắc mắt nhìn anh ta. Thật hãm. Thứ nhất là, bài nói đâu có như thế. Thứ hai, cái giọng Don Juan giả tạo kia ở đâu ra? Thứ ba, lúc này anh ta đang xắn tay áo lên, cứ như anh ta là một phiên bản râu ria lởm chồm bốc mùi thuốc của Indiana Jones vậy. Anh ta không nên làm thế. Cánh tay anh ta trắng bóc nổi đầy gân xanh.

“Nếu các em muốn sống cuộc đời phiêu lưu mạo hiểm...” Anh ta dừng lại để tạo kịch tính rồi gần như rú lên, “Thì đây chính là điểm bắt đầu.”

Anh ta đã chắm một cô ngồi hàng đầu mặc áo sơ mi trắng mở khuy lộ rãnh ngực rất sâu và râm nắng. Cô nàng có mái tóc dài vàng óng với đôi mắt xanh mở lớn và hình như đang chép lại từng chữ anh ta nói.

“Đến lúc bật DVD rồi, Steve,” tôi hớn hờ nói, lôi anh ta đi trước khi anh ta kịp nhỏ dài đầy lên người cô gái. Ánh đèn mờ tối và chiếc DVD thứ nhất bắt đầu chạy trên màn hình đằng sau.

“Lũ nhóc thông minh lắm,” Steve thì thầm khi ngồi xuống sau lưng tôi. “Ấn tượng đấy.”

Cái gì ấn tượng? Cỡ áo ngực cô ta à?

“Làm sao cậu biết chúng nó có thông minh hay không,” tôi nhận xét. “Ta còn chưa nói chuyện với chúng cơ mà.”

“Nhìn ánh mắt là đủ thấy,” Steve mơ màng nói. “Tớ đã chơi trò này đủ lâu để nhận ra tài năng tiềm ẩn. Cái cô tóc sáng ngồi hàng đầu trông rất hứa hẹn. Vô cùng hứa hẹn. Chúng ta nên đề xuất chương trình học bổng với cô ta. Bỏ túi cô ta trước khi có công ty dược nào khác kịp chớp mắt.”

Lạy chúa tôi. Anh ta sẽ mời chào cô nàng hợp đồng lương cả trăm nghìn bảng cho mà xem.

“Chúng ta sẽ nói với tất cả bọn họ về chương trình học bổng,” tôi nghiêm khắc nói. “Còn cậu thì cố đừng ném mọi nhận xét vào cặp búi đó nữa được không?”

Đèn bật lên và Steve sải bước ra giữa sân khấu, xắn tay áo lên cao hơn nữa, cứ như sắp chém đổ một cây gỗ rồi tự mình dựng cả một căn nhà.

“Cho phép tôi chia sẻ với các em một vài tiến bộ mới nhất chúng tôi vừa đạt được, và một số chúng tôi hy vọng sẽ đạt được trong tương lai. Có thể là với sự góp sức của các em.” Anh ta nháy mắt với cô tóc vàng, và cô ta lễ độ mỉm cười đáp lại.

Trên màn hình hiện ra hình ảnh một phân tử rất phức tạp.

“Chắc các em đều biết axit flohidric cao phân tử dạng ion dương...” Steve đưa bút lazer chỉ màn hình, rồi ngưng lại. “Trước khi nói tiếp, có lẽ tôi nên hỏi các em học chuyên ngành gì ở đây.” Anh ta nhìn quanh. “Hiển nhiên thế nào cũng có người học chuyên ngành hóa sinh...”

“Các em ấy học gì không quan trọng!” Deborah đột ngột ngắt lời trước khi có ai kịp trả lời. Trước sự kinh ngạc của tôi, cô ta đã lao khỏi ghế và đang đi thẳng lên sân khấu. “Các em ấy học gì không quan trọng, phải không?”

Cô ta căng như dây đàn. Có chuyện gì thế?

“Đây chỉ là một chỉ dẫn có ích thôi,” Steve giải thích. “Mời các em sinh viên hóa sinh giơ tay lên...”

“Nhưng các anh nhận sinh viên thuộc mọi ngành học.” Cô ta cắt ngang. “Trong tờ giới thiệu anh có nói vậy. Thế thì cơ mà ngành học gì cũng đều quan trọng, phải không?”

Cô ta hốt hoảng. Tôi đã biết là thế nào cũng có chuyện mà.

“Không có ai học hóa sinh ư?” Steve nhìn xuống căn phòng lặng phắc, hoang mang. Thông thường phải ít nhất nửa số khán giả là dân hóa sinh.

Deborah mặt xám ngoét. “Chúng ta nói riêng một câu được không?” cuối cùng cô ta cũng nói, tuyệt vọng ra hiệu cho chúng tôi ra mép sân khấu. “Tôi e là...” Giọng cô ta run run. “Có chút nhầm lẫn ở đây. Tôi đã gửi email nhầm danh sách sinh viên.”

Vậy đấy. Cô ta đã chừa lại lớp hóa sinh. Đúng là đồ ngốc. Nhưng trông cô ta hoảng hốt quá, nên tôi quyết định từ tể.

“Chỗ chúng tôi mở lắm,” tôi trấn an cô ta. “Chúng tôi không chỉ nhắm tới ngành hóa sinh. Chúng tôi còn nhận các sinh viên lý, sinh, kinh tế... Những em này chuyên ngành gì?”

Im lặng. Deborah cắn muồn nát môi.

“Thảm mỹ,” cuối cùng cô ta lí nhí. “Phần lớn đang học nghề trang điểm. Một vài em là vũ công.”

Thợ trang điểm và vũ công?

Tôi choáng váng không đáp nổi. Hèn nào trông ai cũng long lanh đến vậy. Tôi thoáng nhìn sang Steve - trông anh ta đờ đẫn đến mức tôi muốn cười khúc khích.

“Thật tiếc quá,” tôi ngay thơ đáp. “Steve nghĩ đây là một tốp rất hứa hẹn. Anh ấy muốn trao học bổng nghiên cứu khoa học cho tất cả. Phải không, Steve?”

Steve nhìn như muốn giết tôi rồi bỏ xuống Deborah. “Cái quái quỷ gì thế này? Tại sao chúng tôi lại phải thuyết trình về sự nghiệp trong ngành dược học với một phòng toàn thợ trang điểm với vũ công?”

“Tôi xin lỗi!” Deborah nhìn chỉ chực òa khóc. “Đến lúc tôi nhận ra thì đã muộn quá rồi. Tôi bị giao nhiệm vụ thu hút thêm nhiều công ty tầm cỡ quốc gia, mà các anh thì sang quá, tôi không nỡ hủy...”

“Ồ đây có bất kỳ ai muốn làm việc trong ngành nghiên cứu dược học không?” Steve hỏi cả phòng.

Không ai giơ tay. Tôi không biết nên cười hay khóc nữa. Tôi đã dậy từ sáu giờ để đến đây. Không phải là tôi bỏ cả ngủ, nhưng cũng vậy thôi.

“Thế các cô cậu đến đây làm gì.” Steve nghe như sắp nổ tung.

“Chúng em phải dự mười buổi tọa đàm hướng nghiệp mới đủ tín chỉ tìm việc làm,” một cô bé tóc đuôi ngựa tung tẩy nói.

“Chúa ơi.” Steve nhặt áo khoác trên ghế lên. “Tôi không rồi hơi làm trò này.” Thấy anh ta đùng đùng bỏ ra ngoài khán phòng, tôi cũng muốn đi theo. Cả đời tôi chưa gặp ai vô dụng như Deborah.

Nhưng mặt khác, vẫn còn một phòng đầy sinh viên đang nhìn lên tôi. Chúng cần công việc, dù không phải trong ngành dược học. Còn tôi thì đã đi từ tận London về đây. Tôi sẽ không quay lưng bỏ về.

“OK.” Tôi cầm cái điều khiển trên tay Deborah, lấy đĩa DVD, rồi bước ra giữa sân khấu. “Coi như bắt đầu lại. Tôi không làm trong ngành trang điểm hay vũ đạo. Vậy nên tôi không góp ý được gì cho các em mấy vụ đó. Nhưng tôi có đi tuyển dụng. Vậy có lẽ tôi có thể cho các em một vài lời khuyên? Các em có câu hỏi nào không?”

Im lặng. Rồi một cô gái mặc áo khoác da ngập ngừng giơ tay.

“Cô có thể xem thử CV cho em được không?”

“Tất nhiên. Tốt lắm. Có ai muốn tôi xem cho nữa không?”

Một rùng tay phóng lên. Chưa bao giờ trong đời tôi thấy một tổ hợp móng tay tĩa tốt đến thế.

“Được rồi. Xếp hàng đi. Chúng ta sẽ làm thế vậy.”

Hai tiếng sau, tôi đã xem qua CV cho khoảng ba chục sinh viên. (Nếu Deborah là người cố vấn cho chúng, thì Deborah phải bị đuổi cổ tức khắc. Đó là tất cả những gì tôi muốn nói.) Tôi đã trả lời về lương hưu và hoàn thuế và luật kinh doanh cá thể. Tôi đã nói tất cả những điều mình nghĩ có thể giúp được đám trẻ này. Và đổi lại tôi đã học được rất nhiều thứ về những lĩnh vực mình chẳng biết mô tê gì, tỉ như: 1) Làm thế nào hóa trang ai đó trông như bị thương trong phim; 2) Nữ minh tinh đang quay phim ở London nào có vẻ cực kỳ dễ thương nhưng lại cư xử như một con cóc ghè với thợ trang điểm; và 3) Làm sao để thực hiện một cú bay xoạc chân (vụ này tôi làm hỏng).

Tới giờ này tôi đã mở cửa chấp nhận mọi chủ đề, và một cô gái da trắng tóc highlight hồng đang nói chuyện giá cả nhựa cánh kiến và chuyện mở salon riêng thì độ lời lãi thấp sẽ khó khăn thế nào. Tôi vẫn nghe và cố gắng chêm vài câu có ích, nhưng không sao ngăn mình thôi chú ý tới một cô gái khác đang ngồi hàng thứ hai. Mắt cô ta đỏ hoe, cô ta không nói câu nào, chỉ sờ nắn điện thoại và hỉ mũi rồi chắm khăn giấy vào mắt.

Giữa đoạn hỏi đáp có một lúc chính tôi cũng muốn có khăn giấy. Tôi đang nói về chế độ nghỉ phép, và bất giác nổi đau lại đổ ập lên đầu. Chính tôi cũng đang đề dành ngày phép. Ba tuần tất cả. Tôi cứ nghĩ sẽ dành để đi trăng mật. Thậm chí tôi còn kiếm được một chỗ cực kỳ ở đảo St. Lucia...

Không, Lottie. Đừng nghĩ đến chuyện đó. Cho qua đi. Tiếp tục nào, tiếp tục thôi. Tôi chớp mắt thật mạnh rồi quay lại với cô tóc hồng.

“... cô có nghĩ em nên tập trung vào lông mày không?” cô ta hỏi, trông lât lo âu.

Ôi trời, tôi đâu có nghe. Từ đâu mà lại nói sang chuyện lông mày? Tôi đang định bảo cô ta nhắc lại các điểm chính cho cả phòng cùng nghe (đấy lúc nào cũng là một lối thoát hữu hiệu) thì cô gái ở hàng sau nấc lên nức nở. Tôi không thể cứ lờ đi được nữa.

“Chào em,” tôi nói dịu dàng, vẫy vẫy tay về phía cô ta. “Xin lỗi. Em có sao không?”

“Cindy vừa chia tay người yêu.” Cô bạn vòng tay ôm lấy cô ta. “Có thể xin phép về không ạ?”

“Tất nhiên!” tôi nói. “Được chứ!”

“Nhưng bạn ấy vẫn được tính hôm nay chứ?” một cô bạn khác hòa vào lo lắng. “Vì bạn ấy đã trượt mắt một môn rồi.”

“Đây là lỗi của thằng đó,” cô bạn thứ nhất rít lên, và có khoảng mười cô khác gật đầu đồng ý, làm rầm rào là “Chắc chắn đến thế,” với “Đồ bỏ đi” với “Hắn còn chẳng biết tô mắt khói.”

“Chúng em yêu nhau hai năm.” Cô gái da trắng lại nắc lên. “Hai năm trời. Bài tập của anh ấy em làm cho một nửa. Thế mà bây giờ anh ấy bảo, ‘Anh cần tập trung vào sự nghiệp.’ Em cứ tưởng anh ấy muốn ở với emmmmm...” Cô ta tan ra thành từng chập nước nở và tôi trở mắt nhìn, nước mắt dâng lên. Tôi hiểu nỗi đau của cô ta. Tôi hiểu mà.

“Tất nhiên em vẫn được tính điểm rồi,” tôi trù mến nói. “Thực ra là tôi sẽ ghi khen thưởng vì em đã đến nghe trong lúc tâm lý còn đang bất ổn.”

“Thật ư?” Cindy trao tôi một nụ cười đẫm nước mắt. “Cô sẽ làm thế thật ư?”

“Nhưng em phải nghe tôi, được không? Em phải nghe tôi.”

Tôi cảm thấy nổi hồi thúc ngày một lớn phải nói ra ngoài chủ đề của buổi nói chuyện. Phải truyền đạt cho cô bé này một chân lý phổ quát, không phải về lương hưu, không phải về hoàn thuế mà là về tình yêu. Hoặc về tình không yêu. Hoặc về bất kỳ cái nơi nửa vời nào mà cả hai chúng tôi đều đang mắc kẹt. Tôi biết việc này không nằm trong quyền hạn của mình, nhưng cô gái này cần được biết. Cô ta cần được biết. Tim tôi đang đập thình thịch. Tôi thấy mình cao quý và hứng khởi, như Helen Mirren hay Michelle Obama.

“Tôi muốn nói với em một điều,” tôi mở đầu. “Giữa phụ nữ với nhau. Giữa người đi làm với nhau. Giữa con người với nhau.” Mắt tôi nhìn xoáy vào cô ta. “Đừng để một vụ chia tay làm hỏng cả đời em.” Tôi cảm thấy rùng rục nhiệt huyết. Tôi tin chắc vào điều mình nói. Tôi đang cháy với thông điệp của mình. “Em mạnh mẽ.” Tôi gập từng ngón tay. “Em độc lập. Em có cuộc đời của em, và em không cần anh ta. Hiểu không?”

Tôi đợi đến khi cô ta thì thầm, “Hiểu ạ.”

“Tất cả chúng ta đều đã từng biết thế nào là chia tay.” Tôi lớn giọng cho cả phòng cùng nghe. “Câu trả lời không phải là khóc lóc. Câu trả lời không phải là ăn sô cô la hay toan tính trả thù. Các em cần vượt qua. Mỗi lần tôi chia tay với ai đó, các em có biết tôi làm gì không? Tôi xoay chuyển cuộc đời mình theo

hương mới. Tôi tìm ra cho mình một dự án mới hấp dẫn. Tôi thay đổi về bề ngoài. Tôi chuyển nhà. Vì tôi là người nắm giữ cuộc đời mình, thế đấy.” Tôi đâm vào lòng bàn tay. “Chứ không phải một thằng cha thậm chí còn không biết tô mắt khói.”

Vài cô gái vỗ tay bôm bốp, cô bạn Cindy hú lên tán thưởng. “Em cũng bảo thế mà! Thằng ấy là rác rưởi của vũ trụ!”

“Không khóc nữa,” tôi nhấn mạnh. “Không khăn giấy nữa. Không kiểm tra điện thoại xem hân có gọi không nữa. Không nhét sô cô la đầy mồm nữa. Hãy tiến lên với đời. Tới với chân trời mới. Nếu tôi làm được, em cũng làm được.”

Cindy đang há hốc miệng nhìn tôi như nhìn người biết đọc ý nghĩ.

“Nhưng cô mạnh mẽ,” cuối cùng cô ta cũng thốt lên. “Cô thật diệu kỳ. Em không được như cô. Em sẽ không bao giờ được như cô, kể cả đến lúc em bằng tuổi cô.”

Cô gái đang nhìn tôi ngưỡng mộ biết mấy, tôi không thể không thấy cảm động, dù lẽ ra cô ta không nên làm như tôi là một con khủng long tiền sử. Ý tôi là, tôi mới ba mươi ba tuổi, chứ không phải một trăm linh ba.

“Tất nhiên em sẽ được như tôi,” tôi cam đoan. “Em biết đấy, có thời tôi cũng như em. Tôi rất nhút nhát. Tôi hoàn toàn không biết mình sẽ làm gì trong đời, hay khả năng của mình là gì. Tôi chỉ là một đứa nhóc mười tám tuổi, hoang mang tìm đường.” Tôi cảm thấy bài Diễn văn Cổ Động Mọi Đối Tượng lại đang ào về. Có đủ thời gian không? Tôi liếc đồng hồ. Vừa kịp. Bản rút gọn. “Tôi lạc lối. Đúng y như em bây giờ đây. Nhưng rồi tôi bước vào năm định hướng.”⁽¹⁾

Tôi đã kể chuyện này rất nhiều, rất nhiều lần. Ở các sự kiện với sinh viên, ở các buổi nói chuyện xây dựng tinh thần đồng đội, ở các buổi họp chuẩn bị cho những người sắp nghỉ phép nghiên cứu. Chuyện này tôi kể không bao giờ chán, và lần nào cũng thấy cảm động.

“Tôi bước vào năm định hướng,” tôi nhắc lại, “và cả cuộc đời tôi thay đổi. Bản thân con người tôi thay đổi. Một đêm định mệnh đã biến đổi tôi hoàn toàn.” Tôi bước lên vài bước, nhìn thẳng vào Cindy. “Em có biết triết lý cuộc đời của tôi là gì không? Mỗi chúng ta đều có những thời điểm quyết định đưa chúng ta đi vào con đường của mình. Tôi đã gặp thời điểm quyết định quan trọng nhất trong năm định hướng. Em chỉ cần chờ đến thời điểm quan trọng của em thôi. Và nó chắc chắn sẽ đến.”

“Đây là chuyện gì ạ?” Cô ta đã hoàn toàn bị thôi miên, những người khác trong phòng cũng thế. Tôi còn thấy một người tắt iPod.

“Tôi tới nghỉ ở nhà khách trên đảo Ikonos,” tôi kể. “Đây là một hòn đảo ở Hy Lạp. Đây nhóc người trẻ trong năm định hướng, tôi ở đây cả mùa hè. Đây là một nơi kỳ diệu.”

Mỗi lần kể chuyện này, những kỷ niệm cũ lại ùa về với tôi. Tỉnh giấc mỗi sáng với ánh mặt trời Hy Lạp chói chang trên mi mắt. Nước biển vuốt ve làn da cháy nắng. Những mảnh áo tắm phơi trên cửa chớp gỗ đang bong tróc. Cát len lỏi vào đôi giày lười. Cá sardine tươi nướng ngay trên bãi biển. Nhạc nhẽo và nhảy nhót hằng đêm.

“Thế rồi. Một đêm, một vụ cháy xảy ra.” Tôi ép mình quay lại hiện thực. “Rất kinh khủng. Nhà khách chật cứng người. Ý tôi là, y như một cái bẫy chết chóc. Tất cả ùa ra ban công tầng trên, nhưng không ai xuống được, ai cũng la hét, thậm chí không có cả bình cứu hỏa...”

Mỗi lần nhớ lại cái đêm đó, quay về trong tôi vẫn là cái hình ảnh ấy: khoảnh khắc mái nhà sụt xuống. Tôi có thể nghe thấy tiếng rầm rầm khủng khiếp và những tiếng hét xé tai. Tôi có thể ngửi thấy mùi khói.

Phòng lặng phắc chờ tôi nói tiếp.

“Lúc đó, tôi đang ở vị trí có tầm quan sát tốt. Tôi đã trèo lên cái nhà trên cây. Tôi thấy rõ mọi người nên chạy đi đâu. Chỉ cần nhảy qua mép ban công là xuống nóc chuồng dê gần đây, nhưng không ai nhận ra. Ai cũng đang hoảng loạn. Thế nên tôi lãnh trách nhiệm. Tôi bắt đầu hướng dẫn mọi người. Tôi phải hét to cho người ta nghe thấy, tôi vẫy tay rồi rít, nhảy lên nhảy xuống như bị điên, nhưng cuối cùng cũng có người nhìn thấy tôi, và rồi tất cả đều lắng nghe. Họ làm theo cách tôi chỉ. Tất cả đều nhảy qua ban công xuống chuồng dê, từng người một, và tất cả đều an toàn. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi nhận ra mình có khiếu lãnh đạo. Mình có thể làm nên sự khác biệt.”

Cả phòng lặng như tờ.

“Ôi trời ạ.” Cuối cùng Cindy thở hắt. “Bao nhiêu người?”

“Mười?” tôi nhún vai. “Mười hai gì đó?”

“Cô đã cứu mạng mười hai người?” Cô gái nói với sự ngưỡng mộ sâu sắc.

“À, ai mà biết được?” tôi cố pha trò cho không khí bớt nghiêm trọng. “Không có tôi chắc họ cũng được cứu thôi. Quan trọng là, tôi đã nhận ra điều gì đó về bản thân mình.” Tôi chấp hai tay trước ngực. “Từ khoảnh khắc đó trở đi, tôi đã tự tin theo đuổi điều gì mình muốn: Tôi đã thay đổi phương hướng, thay đổi mọi ý tưởng. Tôi có thể thành thực nói rằng tất cả bắt đầu từ ngày đó. Đây là thời điểm quyết định quan trọng của tôi. Đây là lúc tôi trở thành con người tôi

bây giờ. Và tất cả các em cũng sẽ gặp thời điểm quyết định của cuộc đời mình. Tôi chắc chắn đấy.”

Tôi luôn làm sống lại khoảnh khắc ấy và cảm thấy ghen ngào mỗi khi kể chuyện này. Thật kinh khiếp. Đây là phần tôi không bao giờ kể: rằng tôi đã thấy sợ hãi và hoảng loạn như thế nào khi gào thét qua tiếng gió, tuyệt vọng mong có người nghe thấy, biết rằng tất cả đang phụ thuộc vào mình. Tôi hí mũi và mỉm cười với những khuôn mặt im lặng xung quanh. Tôi đã làm nên khác biệt. Câu đó đã ở lại với tôi như một câu kinh suốt bao năm ròng. Tôi đã làm nên khác biệt. Dù cho tôi có làm đủ thứ ngu xuẩn dại dột, thì tôi cũng đã làm nên khác biệt.

Cả phòng im lặng. Rồi cô gái tóc vàng ngồi hàng đầu đứng dậy.

“Cô là cố vấn nghề nghiệp tuyệt nhất chúng em từng gặp cho đến giờ. Phải không?” Ngạc nhiên biết bao, tiếng vỗ tay xung quanh nổi lên rầm rầm. Mấy cô gái còn hoan hô ầm ĩ.

“Tôi tin là không phải đâu,” tôi vội đáp.

“Phải mà,” cô ta khăng khăng. “Cô thật quá đỉnh. Chúng em có thể cảm ơn cô một cách tử tế được không?”

“Rất vui lòng.” Tôi mỉm cười lịch thiệp. “Thật tuyệt vời được đến đây hôm nay, và chúc các em may mắn với sự nghiệp của mình...”

“Ý em không phải vậy.” Cô ta tiến đến bục, vung vẩy một cây lược tròn đen đại tướng về phía tôi. “Em tên Jo. Cô có muốn trang điểm không?”

“Ồ.” Tôi ngần ngừ, nhìn xuống đồng hồ. “Không được đâu. À, ý tôi là rất cảm ơn em đã hỏi...”

“Em không có ý gì đâu,” Jo ân cần nói. “Nhưng cô cần trang điểm một chút. Mắt cô sưng quá. Đêm qua cô có ngủ đủ giấc không?”

“Ồ.” Tôi cứng người. “Có. Có, đủ lắm, cảm ơn em. Ngủ nhiều lắm. Suốt đêm.”

“À, nếu thế cô cần đôi kem mắt. Loại cô dùng chẳng có tác dụng gì cả.” Giờ thì cô ta đang ghé sát vào mặt tôi. “Mũi cô cũng đỏ nữa. Cô... vừa khóc đấy à?”

“Khóc ư?” Tôi cố gắng không tỏ ra quá chống chế. “Tất nhiên là không rồi!”

Jo ấn tôi ngồi xuống một chiếc ghế và nhẹ nhàng chấm vùng da quanh mắt tôi. Cô ta hít mạnh, như một thợ xây đang ngắm tác phẩm với vữa cầu thả của kẻ khác.

“Em xin lỗi, nhưng tình trạng da cô thật sự là rất tệ.” Cô ta vẫy một hai cô bạn lại gần, cả hai đều làm vẻ mặt hoảng hốt khi nhìn vào mắt tôi.

“Ồi, kinh khủng quá.”

“Mắt cô đỏ hết lên kìa!”

“Ồ, tôi cũng không hiểu tại sao.” Tôi gắng cười thản nhiên. “Không hiểu. Chẳng hiểu sao nữa.”

“Chắc cô bị dị ứng cái gì đấy.” Jo đột nhiên nghĩ ra.

“Ồ.” Tôi chớp lấy ý kiến đó. “Chắc là thế. Dị ứng.”

“Cô dùng mỹ phẩm gì? Cho em xem được không?”

Tôi với lấy cái túi, kéo phéc mơ tuya ra, nhưng khóa bị kẹt.

“Đề em giúp,” Jo nói và đưa tay cầm trước khi tôi kịp ngăn lại. Chết tiệt. Tôi không khoái để cho người khác thấy thanh Galaxy đại tướng vừa mua ở WBSmith sáng nay đã bị chén mất một nửa trong lúc chờ Steve (một phút yếu đuối).

“Cứ đề tôi,” tôi nói và chớp lại cái túi. Nhưng tay cô ta đã đang kéo khóa khiến cái vật tội nghiệp bị giăng co giữa đôi bên, và trước khi tôi kịp nhận ra thì thanh Galaxy ăn dở đã bay vèo khỏi túi, cùng một chai rượu trắng mini đã gần như cạn sạch (phút yếu đuối hơn). Và những mảnh vụn của tấm ảnh Richard bị xé nát (phút yếu đuối hơn nữa).

“Xin lỗi!” Jo kinh hoàng kêu lên, vun các mảnh vụn lại. “Em xin lỗi! Cái gì...” Cô ta nhìn kỹ hơn. “Ảnh à? Nó bị sao thế?”

“Sô cô la của cô này,” một cô gái khác nói, chìa thanh Galaxy cho tôi.

“Còn cái này em nghĩ là thiệp Valentine cũ?” cô bạn thứ ba nói, thận trọng cầm một mẫu thiệp phủ nhũ bị ám đen lên. “Nhưng mà trông như nó bị... cháy à?”

Đây là tác phẩm của tôi nhờ một que diêm và tách cà phê ở Costa trước khi người ta bảo tôi dừng lại. (Phút yếu đuối cực điểm.)

Con mắt Richard đang chĩa vào tôi trên một mẫu ảnh, và tôi cảm thấy lòng mình chùng xuống vì nỗi buồn đau ập tới bất ngờ. Tôi có thể cảm nhận rõ những cái nhìn đầy ý tứ của các cô gái trẻ, nhưng chẳng còn biết đáp lại ra sao. Tôi không tìm được đường nào cao quý và hứng khởi để thoát khỏi vụ này. Jo

quay lại sẫm soi đôi mắt vằn máu của tôi lần nữa. Rồi cô ta hoạt bát trở lại và bắt đầu nhét mọi thứ bà rần vào túi tôi.

“Dù sao thì,” cô mau mắn nói, “điều quan trọng nhất bây giờ là làm cho cô thật đẹp. Để cho... ai đó biết tay.” Cô ta nháy mắt với tôi. “Hoặc cho cái gì đó. Có thể phải hơi lâu đấy. Cô sẵn sàng không?”

Đây là câu trả lời. Tôi không biết câu hỏi là gì, nhưng đây là câu trả lời. Tôi đang ngồi trong ghế, mắt nhắm lại, cảm thấy lâng lâng tốt đỉnh trong lúc mặt mình đang được quét phấn và vẽ chì nhờ bàn tay của Jo, cô bạn thân mới nhất, cùng các bạn cô. Họ xịt phấn nền lên mặt tôi, kẹp lô lên tóc tôi, và liên tục đưa ra các ý tưởng xem nên vẽ mắt cho tôi như thế nào, nhưng tôi hầu như không nghe thấy nữa. Tôi như đang trong cơn mê. Tôi chẳng cần biết mình có về văn phòng muộn không. Tôi đã lơ mơ lắm rồi. Cứ chốc chốc tôi lại thiếp đi rồi lại hơi tỉnh và tâm trí thì xoắn xuýt giữa những mơ màng, những sắc màu và suy nghĩ.

Mỗi lần thấy mình đang nghĩ về Richard, tôi lại ép ý nghĩ ấy bứt đi. Bỏ qua. Tiến lên nào, kiêu hãnh lên nào. Tôi sẽ ổn thôi, mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi. Chỉ cần tôi lắng nghe chính mình. Kiểm cho mình một mục tiêu mới. Một hướng đi mới. Một cái gì đó để tập trung vào.

Có thể tôi sẽ trang trí lại căn hộ. Hoặc là đi học võ. Tôi có thể tham gia một lớp tập huấn cấp tốc nào đấy cho thân thể săn chắc. Cạo sạch tóc và mọc mấy cái búp chuột khủng như Hilary Swank.

Hoặc bán khuyên rôn. Richard rất ghét khuyên rôn. Đúng là nên làm thế.

Hoặc đi du lịch. Sao tôi không đi nhiều hơn nhỉ?

Ý nghĩ của tôi cứ trở lại với Ikonos. Đó đúng là một mùa hè tuyệt vời cho đến khi vụ cháy xảy ra, cảnh sát đến và tất cả tan rã trong hỗn loạn. Hồi ấy tôi trẻ trung biết mấy. Tôi mảnh mai biết mấy. Tôi sống với quần siêu ngắn và áo dây bikini. Tóc tôi xõa cườm. Và tất nhiên còn Ben nữa, bạn trai đúng nghĩa đầu tiên của tôi. Mọi quan hệ đầu tiên của tôi. Mái tóc sẫm màu, đôi mắt xanh luôn nheo tí, mùi mồ hôi lẫn hương muối biển cùng nước hoa Aramis. Trời ơi, chúng tôi ngủ với nhau bao nhiêu lần rồi? Ba lần một ngày, ít nhất là thế. Còn lúc nào không ngủ với nhau thì chúng tôi nghĩ đến chuyện ngủ với nhau. Thật điên khùng. Cứ như thuốc phiện. Anh là người đầu tiên tôi mê mết đến mức muốn...

Khoan. Khoan đã.

Ben?

Mắt tôi mở choàng và Jo kêu lé lên khiếp hãi. “Yên nào!”

Không thể nào. Chắc chắn là thế.

“Xin lỗi.” Tôi chớp mắt, cố giữ bình tĩnh. “Thực tình... chúng ta nghỉ một lúc được không? Tôi phải gọi điện.”

Tôi ngoảnh đi, lục tìm điện thoại, bấm phím tắt gọi Kayla, bảo lòng đừng có ngu ngốc. Không thể là anh ấy. Không phải là anh ấy.

Rõ ràng không phải là anh ấy.

“Lottie, chào chị,” giọng Kayla vang lên. “Chị ổn cả chứ?”

Tại sao anh lại gọi cho tôi sau từng ấy năm? Đã mười lăm năm rồi, Chúa ơi. Chúng tôi chưa hề liên lạc kể từ... Ồ. Kể từ dạo ấy.

“Hey, Kayla. Chỉ muốn hỏi số của anh Ben gì đó thôi.” Tôi cố giữ giọng thản nhiên. “Cái anh gọi hôm qua lúc tôi ra ngoài, nhớ không?”

Sao tôi lại siết chặt các ngón tay thế này?

“À nhớ ạ. Đợi em tí... Đây rồi.” Cô đọc một số điện thoại. “Anh nào thế ạ?”

“Tôi... không biết. Cô nhớ chắc chắn là anh ta không nói họ chứ?”

“Vâng, Ben thôi.”

Tôi tắt máy rồi nhìn chăm chăm vào số điện thoại. Ben thôi. Ben thôi.

Một tay sinh viên xin việc xác láo, tôi nghiêm khắc tự nhủ. Một tay nhân viên hướng nghiệp tưởng chúng tôi đủ thân để xưng tên. Đây là Ben Jones, ông hàng xóm của tôi, gọi đến cơ quan vì có việc gì đó. Trên đời có bao nhiêu người tên Ben? Phải đến năm tỉ tỉ. Chính thế.

Ben thôi.

Nhưng điểm mấu chốt là ở đó. Đây là lý do hơi thở tôi bỗng nhanh hơn và tôi tự động ngòai thẳng dậy trong dáng vẻ quyền rũ hơn. Ai mà tự xưng như thế ngoại trừ anh bạn trai cũ của tôi?

Tôi nhún nút, nhắm mắt thật chặt, rồi đợi. Tiếng chuông đổ. Hồi nữa. Rồi hồi nữa.

“Benedict Parr xin nghe.” Ngưng một lúc. “A lô? Tôi là Benedict Parr đây. Có ai đang gọi không?”

Tôi không đáp nổi. Bụng dạ tôi như đang nhảy múa.

Chính là anh.

Chú thích:

(1) Ở phương Tây, học sinh tốt nghiệp cấp 3 thường dành một năm đi du lịch, tìm hiểu cuộc đời trước khi vào đại học.